

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.129/2016/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kodácz Kinga Beáta ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a dr. Kardos Gyula ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2016. május 31. napján kelt 8.P.21.676/2015/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorsszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 350.000,- (Háromszázötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget, és az államnak – külön felhívásra – 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az alperes által le nem rótt 220.000,- (Kettőszázhuszezer) forint csatlakozó fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2011. december 2-án kötött bérleti szerződést az ("A") Zrt-vel a **(város neve, utca, házszám)** alatti áruház emeleti részén található, 515 m² alapterületű üzletrészből és 419 m² teraszból álló bérleményre 2016. december 31-ig határozott időre. A bérbeadó 1/1 arányú tulajdonosa volt az ingatlannak, melynek társasházkénti bejegyzésére 2012. október 26-án került sor.

A felperes a bérelt ingatlanban olyan kávéházat, éjszakai szórakoztató klubot kívánt nyitni, amely a felnőtt korosztály igényes szórakoztatását hivatott szolgálni péntek és szombat éjszakánként zenés, táncos rendezvényekkel. A bejelentés szerint a kávéház hétfőtől csütörtökig 08-24 óráig, pénteken és szombaton 08-05 óráig, vasárnap pedig 14-24 óráig tartana nyitva.

Az alpereshez ennek kapcsán több panaszbejelentés is érkezett.

(Alperes) Közgyűlése 2012. május 1-jén hatályba léptette a vendéglátó üzletek éjszakai nyitvatartási rendjéről szóló 16/2012. (IV.26.) számú rendeletét (továbbiakban: R.), melynek 2. § (1) bekezdése szerint a vendéglátó üzletek 24 órától 06 óráig nem tarthatnak nyitva. A (2) bekezdés értelmében az (1) bekezdéstől eltérő nyitvatartás engedélyezéséről első fokon a közgyűlés Jogi, Ügyrendi és Bünmegelőzési Bizottsága (JÜBB) dönt.

A felperes ezt követően kérte az általa üzemeltetett üzlet rendelethől eltérő nyitvatartásának engedélyezését.

A JÜBB mint elsőfokú hatóság rendkívüli zárt ülésen 2012. június 11-én 69/2012. (VI.11.) számú határozatával a kérelmet elutasította és kötelezte a felperest, hogy az üzletet 24-06 óra között tartsa zárva. Indokolásában kiemelte, az **(alperesi)** Kávéház működésével kapcsolatban érkezett lakossági bejelentések szerint a szórakozóhely 2012. április 22. óta és a helyi rendelet hatálybalépését követően is minden péntek és szombat éjszaka éjjel 05 óráig nyitva tart, szórólapokon, internetes weboldalán hirdeti is éjszakai rendezvényeit. Rögzítette, hogy a lakossági bejelentések valóságtartalmának kivizsgálása érdekében 2012. május 27-én 01.50 órakor lefolytatott ellenőrzés során a kávéházat nyitva találták és mivel az egységet üzemeltető (felperes) nem rendelkezett a vizsgálat időpontjában eltérő nyitvatartási engedéllyel, működésével megsértette az önkormányzati rendeletben foglaltakat. Hozzátette, a kérelem engedélyezése nem indokolt, mert az egység elhelyezkedésével, társasházaktól körülvett helyzetével jelentős létszámú lakó éjszakai pihenését lehetetleníti el. A **(felperes)** pedig azzal, hogy nem tesz eleget a rendeletben foglaltaknak, nem mutat jogkövető magatartást, nem biztosítja az egység jogszerű és a lakosság érdekeit szem előtt tartó működését.

(Város neve) Megyei Jogú Város Közgyűlése 2012. szeptember 20-án 261/2012. (IX.21.) számú határozatával a felperes fellebbezését elutasította és az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolásában kiemelte, 2012. június 9-ről 10-ére virradó éjszaka 03 órakor helyszíni ellenőrzést tartottak, a szórakozóhely az önkormányzati rendeletben foglaltak ellenére ismét nyitva volt. A fellebbezés kivizsgálása kapcsán is több ellenőrzést végeztek és a kávéház a meg nem engedett időszakban is nyitva tartott.

Az üzlet a másodfokú döntés 2012. október 16-án történt kézhezvétele óta nem üzemel.

A felperes a jogerős alperesi határozat ellen keresettel élt. A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. március 8-án kelt 14.K.27.042/2012/9. számú ítéletével az alperes 261/2012. (IX.21.) határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Indokolásában kifejtette, a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXV. tv. (Kertv.) 6. § (1) bekezdésének, valamint a törvény felhatalmazása alapján megalkotott önkormányzati rendelet 2. § (1) bekezdésének figyelembevételével a JÜBB mérlegelési jogkörben hozott határozatot. A rendelet 3. §-a sorolja fel, milyen feltételek esetén engedélyezhető az eltérő nyitvatartás. Az (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint eltérő nyitvatartás akkor engedélyezhető, ha a vendéglátó üzlet társasházban vagy lakásszövetkezeti épületben található, a társasház vagy lakásszövetkezet közgyűlésének – az alapító okiratban vagy a szervezeti és működési szabályzatban foglaltaknak megfelelően meghozott – hozzájárulását tartalmazó döntés alapján. Megállapította, ebben az esetben sem teszi kötelezővé a kérelemnek helyt adó határozat meghozatalát a rendelet, viszont további mérlegelési szempontot nem rögzít. Ennek megfelelően álláspontja az volt, hogy a közgyűlés rendeletalkotási hatásköre az éjszakai nyitvatartás helyi sajátosságok figyelembevételével történő szabályozására terjed ki, de nem az éjszakai nyitvatartás generális megtiltására, a Kertv. 6. § (1) bekezdése alapján pedig a kereskedő joga a nyitvatartási idő meghatározása. Az R. 3. §-át úgy kell értelmezni, hogy az ott írt feltételek esetén a kérelem teljesítése nem tagadható meg, csak ez a jogértelmezés áll összhangban a kereskedelmi tevékenységet szabályozó Kertv. rendelkezéseivel. Egyértelmű, hogy az éjszakai nyitvatartás nem engedélyköteles, viszont megtiltható. Tényként állapította meg, hogy a felperes kérelméhez csatolta a kávéháznak helyt adó társasház hozzájáruló döntését, azonban ennek értékelése az első- és másodfokú határozatokból hiányzik, ezzel összefüggő indokolást nem tartalmaznak. Kiemelte, a döntés a vendéglátóegység társasházaktól körülvett helyzetére is hivatkozott, azonban nem tett említést arról, hogy az **(alperesi)** Kávéház kifejezetten üzleti-szolgáltatási célra épült és működő épületben található. Rámutatott, az alperesi határozat nem rögzíti a R. 3. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak való megfelelés körében sem a tényállást, sem az ingatlan építészeti övezeti besorolását, pedig a kérelem elutasításának indoka a lakókörnyezet adottsága volt. Tekintve, hogy a jogerős döntés a határozat meghozatalához szükséges tényeket nem rögzítette, hiányzik a

figyelembe vett konkrét lakossági panaszok, mint bizonyítékok megjelölése is. Mindezek alapján megállapította, az alperesi határozat olyan lényeges, az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésben szenved, amely miatt az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezése indokolt. A megismételt eljárásban az alperes kötelezettségévé tette a feltárt tények, a felperesi bizonyítékok ismertetését, értékelését. Hangsúlyozottan írta elő annak figyelembe vételét, hogy a panaszok jelentős többsége nem a felperesi szórakozóhely működésével, hanem pusztán megnyitása tervével állt kapcsolatban. Hozzátette, a létesítmény a városközpontban kifejezetten kereskedelmi célú, több évtizede ilyenként működő épületben kezdte meg működését, a környéken lakók ennek tudatában választották lakóhelyüket.

A megismételt eljárásban a JÜBB 2014. február 11-én megtartott ülésén 17/2014. (II.11.) határozatával a felperes által üzemeltetett **(alperesi)** Kávéház eltérő nyitvatartására irányuló kérelmét elutasította. Indokolásában részletesen, kilenc pontban ismertette a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének indokolásában előírt, a hatósági eljárásra irányadó kötelezettséget. Ezt követően kitért az egyes, bíróság által kifogásolt tényállási elemekre és a bizonyítékok értékelésére.

Majd **(város neve)** Megyei Jogú Város Közgyűlése 199/2014. (VI.12.) számú határozatával a felperes fellebbezését elutasította és az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint az elsőfokú határozat részletesen rögzítette a bíróság által előírt iránymutatást, az alkalmazott jogszabályokat és a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését, ezen túl kitért a környezeti zaj- és rezgés elleni védelem egyes szabályairól szóló 284/2007. (X.29.) Korm. rendelet, valamint a Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5011/2012/7. számú határozata ismertetésére. Rámutatott, a Kertv. alkalmazásával a vállalkozások tevékenységüket meghatározott jogi és gazdasági feltételrendszer keretei között fejtik ki, a jogszabályi keretek az üzlet működésének korlátait jelentik. A jogi környezetbe beletartozik a felhatalmazás alapján megalkotott önkormányzati rendelet is. Az önkormányzati jogalkotás – a Kertv. rendelkezései tükrében – csak az éjszakai nyitvatartás szabályozására terjed ki, ebben a tekintetben azonban egy korlátot ismer: a helyi sajátosságok figyelembevételét. Az üzletek, kereskedelmi szolgáltatók működésének szabályozása körében a helyi sajátosságokra alapozott jogalkotói jogkört helyi szintre delegálja annak érdekében, hogy a vállalkozások gazdasági érdekeinek és a lakóközösségek életének, az egyének magánszférájának tiszteletben tartásához fűződő közösségi és magánérdekek összeegyeztethetőek legyenek. Hozzátette, az önkormányzat az adott település egy meghatározott körzetében, meghatározott típusú kereskedelmi üzletek esetében, illetve időszakhoz kötötten egyes napokon is korlátozhatja, kizárhatja vagy éppen engedélyezheti az éjszakai nyitvatartást. Véleménye szerint a bíróság által előírt mérlegelési szempontokat a város egészére nézve nem lehet egységesen meghatározni. Hangsúlyozta, a város szerkezeti adottságából adódóan az elsőfokú hatóság mérlegelési jogkörébe utalták a rendeletben rögzítetteken felül az üzemeltetők és a lakosság érdekei szempontjából leginkább elfogadható megoldás választásának lehetőségét, a Kúria Önkormányzati Tanácsának döntése pedig a megalapozott és helyesen felmért helyi sajátosságra figyelemmel és a rendezési terv szerinti övezeti besorolás alapján írja elő a hatóság döntési jogkörét a szórakozóhely nyitvatartását illetően. Megállapította, hogy az **(alperesi)** Kávéház hatásterületén több mint ezer ember lakik életvitelszerűen, akiknek életére a vendéglátóhely működése hatással van. Ezt követően a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) egyes rendelkezéseit részletezte, taglalta a rendelkezésére álló bizonyítékok értékelését. A másodfokú határozat a felperes fellebbezésében hivatkozott érveket 7 pontban összegezte, azokra egyenként reagált.

A felperes megismételt eljárásban hozott alperesi határozat bírósági felülvizsgálata iránti keresetlevelét a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. március 11-én kelt 14.K.27.382/2014/9. sorszámu végzésével – elkészttség okán – idézés kibocsátása nélkül elutasította.

Határozatát a Kecskeméti Törvényszék 2015. január 27-én 3.Kpkf.22.139/2014/3. számú végzésével helybenhagyta.

A felperes módosított keresetében a Ptk. 349. § (1) bekezdésére hivatkozással 434.316.065,- forint közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy az alperes valamennyi határozata kirívóan jogsértő eljárás eredményeként született, melyek meghozatalánál csak az a cél motiválta, hogy éjszakai nyitvatartását korlátozza. Álláspontja az volt, eljárásával megsértette a Ket. 1-4. §-ának alapelveit, rosszhiszeműen, a felperes gazdasági érdekeit és a jogszabályok által előírtakat figyelmen kívül hagyva, azzal ellentétesen, diszkriminatív módon korlátozta a felperesi szórakozóhely működését, ami gazdasági tevékenysége teljes ellehetetlenüléséhez vezetett. Nem tett eleget a jogerős bírósági ítéletben foglalt iránymutatásnak sem: bizonyítási eljárást egyáltalán nem folytatott le, így a bizonyítékok mérlegelésére sem kerülhetett sor már a 261/2012. (IX.20.) számú határozatban sem. Véleménye szerint az alperes a megismételt eljárásban nem értékelte azt a tényt, hogy a felperes rendelkezett az R. 3. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt társasházi közgyűlési hozzájáruló nyilatkozattal, aminek következtében az elsőfokú szerv a kávéház eltérő nyitvatartás engedélyezése iránti kérelmének teljesítését nem tagadhatta volna meg. A jogszabályt a bíróság is úgy értelmezte, az ítélet iránymutatását viszont az alperes figyelmen kívül hagyta, ezzel kirívóan jogsértő mulasztást követett el. Sérelmezte, hogy a hatósági eljárásban benyújtott bizonyítékait az alperes határozatának meghozatalakor nem értékelte.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Véleménye szerint a felperes nem támadhatja azokat a közigazgatási határozatokat, melyek tárgyában a bíróság döntést hozott, amiket hatályon kívül helyezett. Állította ugyanakkor, hogy a megismételt eljárásbeli határozatai megfelelnek a Kúria Önkormányzati Tanácsa Köf.5011/2017. határozata szerinti iránymutatásnak, testületei mérlegelési jogkörükben eljárva jogszerű határozatot hoztak. Nem vitatta, hogy az 570 fő befogadására alkalmas helyiség műszakilag megfelel az előírásoknak, azonban a hozzátartozó terasz, illetve az ott tartózkodó dohányzó vendégek hangoskodása zavaró lehet. E körben a Kúria egyedi ügyben hozott határozatára hivatkozott. Kiemelte, döntéseit hátrányos megkülönböztetés nélkül, egyedi mérlegelés alapján hozta meg, ezzel összefüggésben megjegyezte, a felperes egyenlő bánásmód megsértésének megállapítására irányul kérelmét az illetékes hatóság EBH 584/2/2014. számú határozatával elutasította. Hozzátette, a megismételt eljárásban született jogerős határozat részletesen kitért a bíróság ítéleti iránymutatására, a feltárt bizonyítékokra és azok értékelésére, ezzel eleget tett a döntés indoklására előírt jogszabályi követelményeknek.

Végül kérte figyelembe venni, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti pernek előfeltétele a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárás, melyet a megismételt eljárásban hozott határozatok tekintetében a felperes elmulasztott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Mindenekelőtt leszögezte, a Ptk. 349. §-ának alkalmazása során nem előfeltétel a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti per megindítása. Érdemben kifejtette, mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelés kirívó okszerűtlensége vagy megalapozatlansága vezethet a kártérítési felelősség megállapításához. Ennek keretében vizsgálta, hogy a hatályon kívül helyező ítélet útmutatását mennyiben követte az alperes a megismételt eljárásban és megállapította, a felperes alaptalanul hivatkozott ennek kapcsán mulasztásra. Az R. 3. § (1) bekezdésében írt feltétel megvalósulásával összefüggésben megállapította, az ingatlan csak a 2012. október 26-i bejegyzéssel vált joghatályosan társasházzá, a hozzájáruló nyilatkozatot pedig 2013. július 29-én küldte meg a tulajdonos, így az R-ben írt előfeltétel csak ekkor teljesült. Emellett azonban nem vitatható, hogy további szempontok mérlegelésére volt szükség a konkrét körülmények vizsgálatával, melyeket ugyancsak teljesített az

alperes. A lakóövezeti besorolás szempontjából lényeges, hogy az érintett épület bár társasház, kereskedelmi rendeltetésű üzleteknek ad otthont, lakások nem találhatók benne. Közvetlen környezetében viszont több emeletes lakóépület van, így az éjszakai nyugalom biztosítása szempontjából a társasházi hozzájáruló nyilatkozat kisebb súllyal értékelendő, mint a lakókörnyezet tiltakozása. Álláspontja az volt, a mérlegelés körében kellő súllyal kell figyelembe venni a nyitást megelőző tiltakozást is a tényleges működéshez kapcsolódó bejelentéseken túl. Hozzátette, a megismételt eljárásban a hatóságok értékelték a közigazgatási bírósági ítéletben felsorolt bizonyítékokat, az akusztikai szakvéleményt, az igazgatási osztály ellenőrzéséről felvett jegyzőkönyveket, szem előtt tartva az ügy egyedi sajátosságait. Az alperes első- és másodfokú hatósága is maradéktalanul teljesítette a bíróság hatályon kívül helyező ítéletében megfogalmazott egyértelmű utasításokat, ez okból az alperes terhére kirívó jogsértés nem állapítható meg. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy az alperes célja kifejezetten a felperes által működtetett **(alperesi)** Kávéház ellehetetlenítése lett volna. Nem lehet diszkriminatív eljárásra következtetni abból, hogy a felperes nem kapott választ a polgármesterhez, illetve a jegyzőhöz intézett levelére, mert ilyen kötelezettség a címzettek nem terheli. Rámutatott, a felperesi kérelem nemteljesítése kirívó jogszabálysértést nem valósíthat meg. Hangsúlyozta, a sérelmezett alperesi jogerős határozat összefoglalóan állapította meg, hogy a fellebbezés nem tartalmazott új tény, adatot vagy bizonyítékot. Mellőzte a felperes által felajánlott bizonyítási indítványok közül az eljáró hatóság tagjainak, valamint a határozatot hozó testületi tagoknak a tanúkénti meghallgatását, a felperesi ügyvezető, az akusztikai szakértő, továbbá az építész, a tervező, illetve igazságügyi szakértő személyes meghallgatását, mivel tanúvallomásuktól a jogvita eltérő megítélése nem volt várható.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és a kereset szerinti döntés meghozatalára irányult. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tisztázta teljes körűen, a lefolytatott bizonyítás hiányos, ezzel sérült a Pp. 2. § (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joga. Kifogásolta a felajánlott tanúbizonyítás mellőzését, a tárgyalási jegyzőkönyvek tartalmát, valamint azt, hogy a bíróság érdemi ellenkérelem nélkül döntött.

Továbbra is állította, hogy az alperes határozatainak meghozatala során kirívóan okszerűtlenül mérlegelt, formálisan vizsgálta a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság hatályon kívül helyező ítéletében foglaltakat, a döntés súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási tévedés eredménye. Ez utóbbival összefüggésben kifejtette, a bíróság az R. 3. §-ában írt feltételeket értelmezte, részletesen kifejtve, hogy azok valamelyikének teljesítése esetén nem tagadható meg az eltérő nyitvatartásra irányuló kérelem teljesítése. Ettől a jogértelmezéstől az alperes sem térhetett volna el, következésképpen elutasító döntést sem hozhatott volna. Véleménye szerint már ez megalapozza kártérítési igényét. Úgy értékelte, a perben bizonyítást nyert, hogy az alperes célja kifejezetten a kávéház működésének ellehetetlenítése volt, hiszen a hatósági eljárásban nem vette figyelembe a felajánlott bizonyítást. Nyomatékos súllyal kérte értékelni, hogy **(város neve)**-en kizárólag a felperesi vendéglátó egység nyitvatartását korlátozták, míg a közvetlen szomszédságban működő kávézó esetében erre nem került sor. Végül megjegyezte, az Egyenlő Bánásmód Hatósága a felperesi kérelmet nem érdemben vizsgálta, tárgyalást nem folytatott le, így nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy eljárása alatt az alperes nem alkalmazott diszkriminációt.

Fellebbezésének kiegészítésében hangsúlyozta, nem tekinthető köztudomású ténynek, hogy **(város neve)** belvárosában a lakosságot a hangos zene zavarja. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, a lakosság éjszakai pihenéshez és a felperes szabad vállalkozáshoz való jogának összemérésekor milyen mérlegelési szempontokat vett figyelembe.

Az alperes elsősorban a fellebbezés hivatalbóli elutasítását kérte elkészttség miatt, másodsorban az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a perköltség 6.500.000,- forintba való felemelését. Véleménye szerint ez az összeg igazodik a jogszabályban rögzített, a pertárgyértékhez igazodó jogi képviselési munkadíjhoz.

Fellebbezési ellenkérelme – csatlakozó fellebbezésével nem érintett részében – az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés **alaptalan**.

Az ítélet tábla mindenekelőtt leszögezi, hogy a fellebbezés nem készt el. Az elsőfokú ítéletet – a kétszeri „nem kereste” postai jelzés folytán – a Pp. 99. § (2) bekezdése alapján – 2016. július 9-én a felperes részére kézbesítettnek kellett tekinteni. A fellebbezési határidő eljárási jogi határidő, ezért érvényesek rá a Pp. 103. § (2) és (5) bekezdései, 104/A. § (1) bekezdése és 105. § (4) bekezdése. Ez azt jelenti, hogy a fellebbezést legkésőbb a fellebbezésre nyitva álló határidő utolsó napján postára kell adni. Mivel pedig a fellebbezés határideje a határozat közlésétől számított 15 nap (Pp. 234. § (1) bekezdés), a 2016. július 20-án postára adott jogorvoslati kérelem nem készt el, hivatalbóli elutasítására (Pp. 237. §) nincs jogszabályi lehetőség.

A felperes további eljárási kifogásai kapcsán az ítélet tábla álláspontja a következő:

Az alperes érdemi ellenkérelmét 2014. október 15-én előterjesztette, az elsőfokú bíróság ennek ismeretében döntött. Megjegyzni az ítélet tábla, ennek hiánya a döntést egyébként sem akadályozná. Az ellenkérelem csupán eljárásjogi lehetőség a perbeli védekezésre, amellyel az alperes nem köteles élni.

A tárgyalási jegyzőkönyv pedig közokirat (Pp. 195. § (1) bekezdés), melynek kijavítását, kiegészítését a felek a Pp. 118. § (2) és (3) bekezdései szerint, azt ott írt határidőben kérhetik. A felperes egyébként állítását ennek kapcsán megfelelően alá sem támasztotta.

A felperes keresetében – ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette – közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Közigazgatási jogkörben okozott kárról akkor van szó, ha az a közigazgatási szerv közhatalmi feladatainak gyakorlása során kifejtett szervezési-intézkedési körben megvalósult tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett (PK 42. számú állásfoglalás). Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítania, hogy a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 339. § (1) bekezdés), és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható (Ptk. 349. § (1) bekezdés).

Fontos ugyanakkor, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (eBDT2008. 1817., eBDT2004. 1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD1992. 2013.). Kártérítési felelősség megállapítására tehát pusztán a téves jogalkalmazás általában nem szolgálhat alapul (EBH2001. 526.), erre csak akkor kerülhet sor, ha az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés egyértelmű, a ténymegállapítás és a döntés pedig nem mérlegelésen nyugszik.

A felperes az alperes szerveinek károkozó magatartását abban látta, hogy a Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.27.042/2012/9. számú, az alperes korábbi határozatait hatályon kívül helyező ítéletének indoklásában foglalt iránymutatás ellenére a megismételt eljárásban a kérelmét elutasító határozat született. Kifogásolta az alapeljárásbeli döntéseket is.

Az ítéletábra osztja az alperes érvelését tekintetben, hogy a kártérítési perben eljáró bíróság kötve van a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult eljárásban hozott jogerős határozathoz, vagyis az alperes alapeljárásában hozott határozatainak érdemi vizsgálata ebben a perben már nem lehetséges (hasonlóan: Fővárosi Ítéletábra 5.Pf.20.402/2011/5.).

A jogorvoslati kérelem szerint ugyanakkor eleve megalapozza a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapított igényét az, hogy az alperes az eltérő üzleti nyitvatartás engedélyezése iránti kérelmét – hivatkozása szerint a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítélete ellenére – elutasította.

A közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szempontjából annak volt jelentősége, hogy kirívó jogsértésnek az minősül, ha a közigazgatási hatóság a bíróság hatályon kívül helyező ítéletében megfogalmazott egyértelmű utasítása mellőzésével hozza meg a kérelmet ismét elutasító határozatát (EBH2002. 749.). A közigazgatási szervet ugyanis a jogerős bírósági ítélet rendelkezései és indokolása köti, tartalmát a megismételt eljárás és a határozathozatal során köteles figyelembe venni (EBH2000. 267., KGD2013. 84., KGD2007. 76., KGD2001. 322.).

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben a bíróságnak ennek tükrében azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes szervei eleget tettek-e a közigazgatási és munkaügyi bíróság hatályon kívül helyező ítéletében foglalt iránymutatásnak, avagy azt figyelmen kívül hagyva hozták meg a megismételt eljárásban érdemi döntésüket.

A közigazgatási hatóságot a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 109. § (4) bekezdésének előírása szerint kötik azok a támpontok, amelyeket a bíróság az általa elrendelt új eljárás lefolytatásához adott. A Ket. 72. § (1) bekezdés ea) pontjának megfelelően a hatóságnak a tényállás megállapításával és az annak alapjául elfogadott bizonyítékok ismertetésével kell kezdenie határozata megfelelő indokolását. A tényállás akkor jó, ha tartalmazza azokat a releváns megállapításokat, amelyek összevethetők az alkalmazandó jogszabályokkal, és akkor lesz meggyőző, ha olyan bizonyítékokat jelöl meg, amik még hangsúlyosabbá teszik ezeket a releváns megállapításokat (KGD2016. 97.).

A perben a jogvita arra korlátozódott, hogy az alperes által lefolytatott kiegészítő bizonyítás megfelelt-e a jogerős bírósági ítélet iránymutatásának.

A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.K.27.042/2012/9. számú ítéletének indokolása részletesen tartalmazza az R. 3. §-ának értelmezését. Leszögezi viszont, hogy a R. 3. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltétel teljesülése esetén sem teszi kötelezővé a hatóság számára kérelemnek helytadó határozat meghozatalát, vagyis a rendelettől eltérő nyitvatartás engedélyezését, viszont további mérlegelési szempontot nem határoz meg. A későbbiekben ugyanakkor kifejti, az R. 3. §-át úgy kell értelmezni, hogy az ott írt feltételek esetén a kérelem teljesítése nem tagadható meg. A most ismertetett két értelmezés nem egyértelmű, egymásnak ellenmondó megállapításokat tartalmaz. Az, hogy a bíróság véleménye szerint az R. nem teszi kötelezővé a hatóság számára a kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát a feltételek pusztá teljesülése esetén, nem koherens azon kijelentésével, hogy a kérelem teljesítése ilyen esetben nem tagadható meg.

Lényeges azonban, hogy a közigazgatási és munkaügyi bíróság az éjszakai nyitvatartás körében a közgyűlés rendeletalkotási hatáskörét a helyi sajátosságok figyelembevételéhez kötötte, ami egyben azt is jelenti, hogy az e tárgyban született közgyűlési rendeletet az alperes nem hagyhatta figyelmen kívül, vagyis a bíróság valójában nem tette kötelezővé a rendelettől eltérő nyitvatartás iránti kérelemnek helytadó határozat automatikus meghozatalát a 3. § (1) bekezdés a) pontjának teljesülése esetére, függetlenül attól, hogy egy helyütt az indokolás ettől eltér. A megismételt eljárásban ezért az alperesi hatóságok nemcsak a kérelemnek megfelelő döntést hozhattak, az ténylegesen sem a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének a határozat nagyrésztében tükröződő indokolásával, sem az irányadó jogszabályokkal nem lett volna konzekvens.

Helyesen hivatkozott az alperes a Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5011/2012/7. számú határozatában foglaltakra, ami egyértelmű iránymutatást ad arra nézve, hogy a Kertv. – 12. § (5) bekezdésében megerősített – 6. § (4) bekezdése értelmében az önkormányzat képviselő-testülete a helyi sajátosságok figyelembevételével az üzletek éjszakai nyitvatartási rendjét rendeletben szabályozhatja. A vállalkozások tevékenységüket meghatározott jogi és gazdasági feltételrendszer keretei között fejtik ki, a jogszabályi keretek az üzlet működésének korlátait jelentik. A jogi környezetbe beletartozik a felhatalmazás alapján megalkotott önkormányzati rendelet is. Az önkormányzati jogalkotás – a Kertv. hivatkozott rendelkezése értelmében – csak az éjszakai nyitvatartás szabályozására terjed ki, ebben a tekintetben azonban egy korlátot ismer: a helyi sajátosságok figyelembevételét.

Az Alkotmánybíróság ugyancsak több alkalommal döntött olyan indítványok tárgyában, amelyek az üzletek nyitvatartásának önkormányzati szabályozását támadták, vitatva a Kertv. 6. § (4) bekezdése, illetve az azon alapuló, delegált jogkörben megalkotott önkormányzati rendeletek alkotmányosságát. Az Alkotmánybíróság gyakorlatából a jelen ügy szempontjából releváns, hogy az önkormányzati rendelet a megfelelően felmért helyi sajátosságra épülve normatív módon, általános magatartási szabályként épül be az üzletek működését befolyásoló közgazdasági-jogi környezetbe. A megfelelően felmért helyi sajátosságok a kereskedelmi tevékenység korlátozásának többféle módjára is okot adhatnak: az önkormányzat az adott település egy meghatározott körzetében, meghatározott típusú kereskedelmi üzletek esetében, illetve meghatározott időszakhoz kötötten, egyes napokon is korlátozhatja, kizárhatja vagy éppen engedélyezheti az éjszakai nyitvatartást. A Kertv. értelmében a megalapozott és helyesen felmért helyi sajátosság figyelembevétele tehát az önkormányzati jogalkotó számára az egyetlen olyan szempont, amely a törvényi felhatalmazás kereteit megadja.

Ezzel egybeesik a közigazgatási és munkaügyi bírósági ítélet indokolásának azon része, mely szerint a megismételt eljárásban a helyi sajátosságokat az alperesnek figyelembe kellett vennie. Az alperes ennek megfelelően részletes bizonyítást folytatott le, tanúkat hallgatott meg, értékelte az üzlet ellen beérkezett panaszokat és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat, meghatározva a mellőzött bizonyítás indokait. Számításba vette a zajszakértő véleményét is a környezeti zaj és rezgés elleni védelem egyes szabályairól szóló 284/2007. (X.29.) Korm. rendelet 10. § (1) bekezdése szerint. Értékelte, hogy a szórakozóhely közvetlen telekhatár szomszédja a Dobó krt. 3-11. szám alatti 9 emeletes, 5 lépcsőházas, több száz ember által lakott társasház, tőle mindössze néhány méteres közterület választja el az **(utca neve)**-i, 9 emeletes társasház két érintett lépcsőházát, valamint a gyalogátkelőhely túloldalán található 8 emeletes szalagház első két lépcsőházát. Így megállapította, hogy az **(alperesi)** Kávéház hatásterületén több mint 1000 ember lakik életvitelszerűen, akiknek életére a vendéglátóhely működése hatással van. Ennek a körülménynek a vizsgálatát egyébként a közigazgatási és munkaügyi bíróság a megismételt eljárásra kifejezetten előírta, hiszen evonatkozásban hiányosnak tartotta az alapeljárás tényállását. Határozatának indokolásában rámutatott arra is, hogy a beszerzett bizonyítékok ismertetése mellett döntésében azt értékelnie is kell (11. oldal).

A feltárt bizonyítékok tükrében az alperesi közigazgatási szervek a bíróság hatályon kívül helyező ítéletében megfogalmazott egyértelmű utasításnak megfelelően, azt követve hozták meg döntéseiket, egyenként és összességükben is súlyuknak megfelelően értékelve a bizonyítékokat, kirívóan okszerűtlen mérlegelés, mely a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének alapja lehet, nem történt.

Mindezek következtében – jogellenes magatartás hiányában – nem állapítható meg az alperes kártérítési felelőssége, az ehhez szükséges konjunktív feltételek hiányosak.

Alapvetően bizonyult ugyanakkor az alperes csatlakozó fellebbezése is a perköltség kapcsán. Az elsőfokú bíróság az alperesnek járó perköltség összegét arányosan állapította meg, ugyanis az nem csak a pertárgyértékhez igazodik, mértékét befolyásolja a kifejtett jogi képviseleti munka mennyisége, az ügy nehézsége, a bizonyítás terjedelme, valamint az eljárás tartama. E szempontok figyelembevételét lehetővé teszi a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése és alkalmazza ezt a szempontrendszert a bírói gyakorlat is (eBDT2005.1132.). E releváns körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe az elsőfokú eljárási költség meghatározásakor, így felemelésére nincs alap.

A kifejtettékre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Miután a felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése sem vezetett eredményre, az ekként a másodfokú eljárásban nagyobb arányban elvesztés felperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségének viselésére (Pp. 81. § (1) bekezdés), melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján, a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A felperes részéről az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint rendelkezett, míg az alperes oldalán felmerült, le nem rótt csatlakozó fellebbezési eljárási illeték az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 4. § (1) bekezdése értelmében – illetékmentessége folytán (Itv. 5. § (1) bekezdés b) pont) – az állam terhén marad.

Szeged, 2017. február 10.

Dr. Kiss Gabriella s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró